

Sygn. akt VII Ka 956/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski,

Sędziowie: SO Małgorzata Tomkiewicz,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego funkcjonariusza Urzędu Celnego w Olsztynie Wojciecha Piatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014r.

sprawy H. F.

oskarżonej o czyn z art. 91§1 i 4 kks w zb z art. 65§1 i 4 kks w zb. z art. 54§1 i 3 kks w zw. z art. 7§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim z dnia 18 lipca 2013r., sygn. akt VII W 303/13

I uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 956/13

UZASADNIENIE

H. F. oskarżona została o to, że w dniu 24 stycznia 2013 roku w pomieszczeniu mieszkalnym w miejscowości (...) (...) gm. O., powiat (...), przechowywała wyroby akcyzowe importowane, bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, bez przedstawienia organowi celnemu oraz nieoznaczone jednostkową ceną detaliczną w postaci: 19 paczek papierosów po 20 sztuk marki J. (...), od którego to towaru należne było cło w kwocie 12,00 zł, podatek akcyzowy w kwocie 267,00 zł i podatek VAT w kwocie 69,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie VII W 303/13

orzekł :

I. uniewinnił oskarżoną H. F. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

II. na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. koszty postępowania przyjął na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w O., zaskarżając orzeczenie w całości.

Skarżący na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 kpk przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie przywiezienia z Obwodu Kaliningradzkiego wyrobów akcyzowych w postaci 19 paczek papierosów pop 20 sztuk w ramach obowiązującej normy i uznanie tych towarów za te same, które zostały zatrzymane w sprawie o wykroczenie skarbowe z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie i zasadnie przyjął, że oskarżona nie jest winna zarzucanego jej czynu. Swoje ustalenia Sąd oparł o szczegółową i wnikliwą analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W istocie zarzut skarżącego nie mógł podważyć zasadności zapadłego rozstrzygnięcia.

Stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy słusznie podniósł, iż w niniejszej sprawie nie zostały zrealizowane znamiona wykroczenia skarbowego paserstwa celnego zarzucanego oskarżonej z tej to przyczyny, iż nie zostały spełnione łącznie następujące przesłanki: przechowywanie towaru, ale takiego, który stanowi przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s, art. 64 k.k.s. lub art. 73 k.k.s. Znalezione w mieszkaniu H. F. w dniu 24 stycznia 2013 r. wyroby tytoniowe wprawdzie nie były oznaczone znakami skarbowymi akcyzy oraz jednostkowymi cenami detalicznymi, jednakże w toku postępowania nie ustalono w sposób jednoznaczny, że stanowią przedmiot czynu zabronionego. Z wyjaśnień oskarżonej wynika bowiem, iż towary te oskarżona przywoziła wraz z mężem w ramach obowiązujących norm przywozowych w okresie od 1 grudnia 2012 r. do dnia 24 stycznia 2013 r., **co zostało potwierdzone w wykazie przekroczeń granicy w G. G. znajdującym się w aktach sprawy (k47-48)**. Tym samym brak jest jednoznacznych dowodów aby wyroby te zostały przywiezione nielegalnie albowiem sama oskarżona twierdziła, że przywoziła je na własny użytek, gdyż papierosy palą jej syn i mąż, Nie sposób zatem uznać, aby w niniejszej sprawie zrealizowane zostały znamiona zarzucanego H. F. wykroczenia paserstwa celnego.

Ponadto nie sposób uznać, na podstawie stwierdzenia zawartego w treści apelacji oskarżyciela, że skoro w dniu 8 stycznia 2013r. kontrola pomieszczeń mieszkalnych oskarżonej nie doprowadziła do ujawnienia wyrobów akcyzowych, zaś dwa tygodnie później wyroby tytoniowe zostały znalezione, to wyroby te stanowią przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s, art. 64 k.k.s. lub art. 73 k.k.s. Należy mieć na uwadze fakt, iż osoba przebywająca w swoim mieszkaniu ma swobodę w podejmowaniu decyzji co do sposobu i miejsca przechowywania rzeczy należących do niej. Stąd też ujawnienie wyrobów akcyzowych w mieszkaniu, w którym wcześniej ich nie było, nie może stanowić dowodu o braku ich legalnego pochodzenia. Na marginesie wspomnieć należy, iż oskarżyciel publiczny w treści apelacji powołuje się na fakt znalezienia wyrobów tytoniowych pod adresami (...) (...), (...) (...), (...) (...), zaś zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, co również wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, przedmiotowe wyroby tytoniowe zostały ujawnione w szufladzie pod blatem stołu kuchennego oraz w szufladzie łóżka w jednym z pokoi w mieszkaniu w (...) (...). (k.3-7v, 9, 18-20, 21-25).

W ocenie Sądu Okręgowego całokształt uzyskanych w toku postępowania dowodów mających wskazywać na sprawstwo oskarżonej budzi uzasadnione wątpliwości i należy uznać za słuszny argument Sądu meriti powołującego się na przepis art. 5 § 2 k.p.k., by nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Ta zasada

zawiera się również w treści artykułu 6 ust.2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284), zgodnie z którym każdego oskarżonego o popełnienie czynu zagrożonego karą uważa się za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z ustawą. Stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie samo przekonanie oskarżyciela publicznego o winie H. F. na podstawie, jego zdaniem, wystarczających dowodów nie może przeważać nad ich oceną dokonaną przez Sąd zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wskazującą z kolei na wątpliwości co do ewentualnego sprawstwa oskarżonej.

W zaistniałej sytuacji nie sposób zatem przypisać H. F. popełnienia czynu z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. albowiem zgromadzone dowody nie są na tyle wystarczające, aby móc bezspornie uznać winę wymienionej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podważenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji i uznając apelację za oczywiście bezzasadną utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 3 kpk).

Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa –art.632pkt.2 kpk w zw. z art.113§1 kpk.